

Predmet: *Beli Manastir* – optuženi Zoran Vukšić i dr.

Ponovljeni postupak

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine K-Po2 9/13

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Glavni pretres: 25.05.2015.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Završna reč branioca optuženog Slobodana Strigića

U završnoj reči, branilac optuženog Slobodana Strigića naveo je da tokom postupka nije sa sigurnošću utvrđeno da je njegov branjenik izvršio krivično delo za koje se tereti. Smatra da u ponovljenom postupku sud nije postupio po nalogima Apelacionog suda, jer nije dokazao koju je to radnju njegov branjenik preduzeo, a kojom bi bitno doprineo izvršenju krivičnog dela, da bi se u konkretnom slučaju mogao smatrati saizvršiocem. Nije dokazano ni da je njegov branjenik hteo izvršenje ovog krivičnog dela. Navode TRZ, da je njegov branjenik pucao u oštećene, ocenjuje kao neosnovane i zasnovane na paušalnim pretpostavkama, obzirom da se isti ne zasnivaju ni na jednom realnom dokazu. Ti navodi nisu potkrepljeni ni izjavama svedoka ni nalazima veštaka. Kako tokom postupka TRZ nije uspeo da dokaže postojanje ni jednog oblika vinosti u odnosu na njegovog branjenika, predlaže donošenje oslobađajuće presude.

Završna reč branioca optuženog Branka Hrnjaka

U završnoj reči, branilac optuženog Branka Hrnjaka navela je da njen branjenik nije izvršio krivično delo za koje se tereti. On je samo prisustvovao izvršenju ratnog zločina, ali u njemu nije učestvovao, jer nije ni pošao sa namerom da izvrši ubistvo članova porodice Čičak. Kod njega nije postojala svest o zajedničkom delovanju, niti namera da se zatvoreni članovi porodice Čičak ubiju. Smatrao je da se oni iz Belog Manastira voze u Jagodnjak, u komandu vojske, radi razmene. Odbranu svog branjenika smatra veoma iskrenom i uverljivom - posebno navode da se na mestu ubistva Čičkovih našao bez svoje volje, te da je pri tom osećao i znatan strah, obzirom da je u toj sredini bio novi i da ostale optužene nije poznavao, te nije mogao da se suprotstavi, posebno optuženom Vukšiću koga su se svi bojali. Taj stepen straha koji je kod njega postojao sud treba da ceni, jer je optuženi Vukšić njemu pretio neposredno nakon kritičnog događaja - da o istom ne sme nikome da priča - pa iz tog razloga, prilikom davanja svog prvog iskaza u ovom postupku, nije ukazivao na izvršioce. Sve što je optuženi kritičnom prilikom preduzeo ne predstavlja radnju koja bitno doprinosi izvršenju dela, pa samim tim on ne može ni biti saizvršilac. Optuženi nije imao nikakav motiv da ubije oštećene jer iste nije ni poznavao. Navode odbrane optuženog Hrnjaka, da nije pucao u oštećene, svojim nalazom potvrdio je i veštak, koji je utvrdio da pištoljem „tetejac“ koji je imao optuženi, oštećenima nisu mogle biti nanete povrede koje su oni zadobili. Smatra da tokom postupka nije utvrđeno da je njen branjenik bio u kući porodice Čičak, kao i da su takvi navodi TRZ u izmenjenoj optužnici proizvoljni jer svedok Jadranka

Čičak njega nije spominjala sve do glavnog pretresa, a tokom glavnog pretresa navela je da je o njegovom identitetu čula kasnije „javnim pogovorom“. Smatra da ni svedok Boško Đurković ne poznaje optuženog, već da je, kao svedok odbrane optuženog Slobodana Strigića, instruisan da tereti njenog branjenika. Ukoliko sud bude smatrao da je njen branjenik kriv, predlaže da se prilikom odmeravanja kazne kao olakšavajuće okolnosti na strani njenog branjenika cene njegovo zdravstveno stanje, porodične prilike, iskazano iskreno žaljenje zbog događaja, kao i znatan doprinos utvrđivanju činjeničnog stanja.

Završna reč optuženog Zorana Vukšića

U završnoj reči, optuženi Zoran Vukšić je naveo da su optužbe protiv njega laži i izmišljotine optuženih Branka Hrnjaka i Slobodana Strigića, koji nastoje da svoju krivicu svalje na njega. Navodi da je u vreme kritičnog događaja imao povređenu desnu ruku, pa iz tog razloga - obzirom da je dešnjak - nije ni mogao da puca u oštećene. Takođe, povrede koje su zadobili oštećeni nije mogao da nanese on, jer se radi o brojnim povredama, a imao je samo pištolj, za koji se zna koliko metaka može da ima. Ukazuje da oštećene nije ni poznavao, ali da je optuženi Strigić kum svedoku Bošku Đurkoviću, čiji je sin Ilija ubijen, te da je osveta bila Strigiću motiv za izvršenje dela. Navodi da ga je Zoran Madžarac pozvao da sa njim ide u Jagodnjak, pa je iz tog razloga i krenuo, a da su optužene u stvari pobili optuženi Strigić i Hrnjak. Pre nego što su ih pobili, optuženi Strigić ih je ispitivao i pitao čiju će decu da pobiju, jer su navodno Čičkovi pretili da će pobiti decu pokojnog Ilije koji mu je kum. Oni su mu rekli da o događaju nikome ne govori, i zato je tek na glavnom pretresu izneo šta se i kako dogodilo. Ističe da posle ranjavanja nije bio nigde angažovan, misleći na policiju, već da je radio u pošti kao i ranije. Nikome se nije zamerio i smatra da nije kriv.

Završna reč optuženog Slobodana Strigića

U završnoj reči, optuženi Slobodan Strigić je naveo da je optužnica u ovom predmetu napisana na osnovu njegovog iskaza, jer je hteo da kaže istinu. Navodi da nema poverenja u predsednika veća, pa se u završnoj reči obraća novim članovima veća, Apelacionom sudu, Ustavnom sudu, Međunarodnom sudu i nekim drugim državama koje će mu pomoći da se odbrani od ljage TRZ-a, koje ga tokom 66 meseci tereti bez osnova. Smatra da mu nije data mogućnost da se brani na odgovarajući način, jer je tokom postupka imao 8 branilaca po službenoj dužnosti, obzirom da su neki branioci na pojedine glavne pretrese slali svoje kolege na zamenu. Navodi da je tokom postupka urađeno 78 transkripata, i da sa tolikim materijalom branioci, koji su se često menjali, nisu mogli da se upoznaju, pa samim tim ni da ga brane na odgovarajući način. TRZ nije uspeo ništa da dokaže u odnosu na navode iz optužnice kojom ga tereti. Ukazuje da čak nije uspeo ni da pribavi puščana zrna pronađena na licu mesta prilikom uviđaja koji su izvršili nadležni organi Republike Hrvatske, a koja su u ovom postupku trebala da budu predmet veštačenja. Optuženi Vukšić ga tereti, ali on može biti zadovoljan bilo kojom kaznom, obzirom da je u Baranji ubio 30 ljudi. Navodi da su mu ostali optuženi pretili nakon što je izneo svoju odbranu. Zamera TRZ-u da ne prihvata navode njegove odbrane, a sudu što nije prihvatio ni jedan njegov predlog za izvođenje dokaza kojem se TRZ protivilo. Tako navodi da je odbijen njegov predlog da se kao svedok ispita Đorđe Malinić, jer bi on potvrdio da su se ostali optuženi dogovorili da ubiju Čičkove. Odbijen je i predlog da se kao svedoci ispituju pripadnici nekadašnje JNA kojima je odmah nakon kritičnog događaja prijavio zločin. Ponašanje predsednika veća tokom postupka ocenjuje kao veoma pristrasno u odnosu na njega. Smatra da je u prethodnom postupku sud radio površno - posebno predsednik veća - pa je iz tog razloga presuda ukinuta i predmet vraćen na

ponovni postupak. Predsednik veća ga potseća na sudiju koji je na smrt osudio Dražu Mihajlovića, a Draža je sada rehabilitovan. Smatra da je kriv zato što je rekao istinu, a da optuženom Branku Hrnjaku sud veruje, iako on sve laže. Smatra krivim i Radoslava Zdjelarevića i Dušana Vukšića, tadašnje funkcionere SUP-a Beli Manastir, jer nisu sprečili ovaj zločin, te da Zdjelarevića TRZ štiti. Takođe navodi da ranije postupajući zamenik TRZ u ovom predmetu, Veselin Mrdak, ima adresu na kojoj u Španiji boravi Mađžarac, ali da se TRZ nije potrudilo da ga dovede. Smatra da se ovde tretira kao krivac jer svedoči protiv Srba koji su ubili Hrvate. Navodi da, kao i drugi Srbi iz Bosne, Hrvatske i sa Kosova, voli Srbiju, ali da oni Srbiji nisu potrebni i da ih je samo „uvalila“. Ovaj sud smatra antisrpskim, što se vidi iz presuda, odnosno kazni koje se izriču u regionu. Navodi primer da je Hrastov ubio 13 vojnika na Koranskom mostu, pa je u Hrvatskoj osuđen na 4 godine zatvora, da je za ubistvo porodice Zec u Zagrebu izrečena kazna od 8 godina, a da ovde Srbi treba da budu osuđeni na po 100 godina robije. U svim presudama u regionu, kada se sudi za ratne zločine, navodi se kao olakšavajuća okolnost da su izvršioci, kao pripadnici oružanih formacija, branili svoju zemlju. I on je branio svoju Baranju i to na prvoj liniji, a od svega ima ljagu i sramotu samo iz razloga što je prijavio zločin. Očekuje oslobađajuću presudu.

Završna reč optuženog Branka Hrnjaka

U završnoj reči, optuženi Branko Hrnjak je naveo da prihvata u celosti završnu reč svog branioca, kao i da mu je žao što su članovi porodice Čičak stradali, ali da on nije znao da će biti ubijeni.